

ΙΛΙΣΣΟΣ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

Ἐκδιδόμενον ἀπαξ τοῦ μηνός.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 15 Ἰουλίου 1868. | ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Γ΄.

ΠΥΡΡΩΝ Ο ΗΛΕΙΟΣ.

(Ἰδε φυλλ. Β΄.)

Τέταρτος τρόπος ἐστὶν ὁ παρὰ τὰς διαθέσεις, ἢ κοινῶς παραλλαγὰς καὶ περιστάσεις· οἷον ὑγείαν, νόσον, ὕπνον, ἐγρήγορσιν, χαρὰν, λύπην, νεότητα, γῆρας, θάρσος, φόβον, ἐνδειαν, πλήρωσιν, μῖσος, φιλίαν, θερμασίαν, ψύξιν· διότι ἄλλοια φαίνονται τὰ προσπίπτοντα παρὰ τὰς ποιάς διαθέσεις· οἱ ἰκτεριῶντες ὡχρὰ βλέπουσι τὰ ἡμῖν φαινόμενα λευκὰ, οἱ δὲ ὑπόσφαγμα ἔχοντες, βλέπουσιν αὐτὰ αἰμωπά. Οἱ μαινόμενοι δὲν ἔχουν παρὰ φύσιν· διότι τίς ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἐκείνων, ἀφ' οὗ καὶ ἐκεῖνοι, ὡς καὶ ἡμεῖς, βλέπουσι τὸν ἥλιον ἐστῶτα· Ὁ στωϊκὸς Θέων ὁ Τιθοραιοῦ κοιμώμενος περιεπάτει, καὶ δοῦλός τις τοῦ Περικλέους ὑπνοβάτης περιεπάτει ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ στέγους.

Πέμπτος ὁ παρὰ τὰς ἀγωγὰς καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς μυθικὰς πίστεις, τὰς τεχνικὰς συνθήκας καὶ τὰς δογματικὰς ὑπολήψεις. Ὅ,τι φαίνεται παρὰ τισι δίκαιον, παρ' ἄλλοις ὑπολαμβάνεται ἀδίκον, τὸ ἀγαθὸν αὐτοῖς, κακὸν παρ' ἐκείνοις. Οἱ Πέρσαι τὸ μίγνυσθαι τῇ ἰδίᾳ θυγατρὶ δὲν νομίζουσιν ἄτοπον, παρ' Ἑλλήσιν ὅμως ἔκθεσμον τοῦτο νομίζεται. Οἱ Μασσαγέται, ὡς φησιν Εὐδοξος, κοινὰς ἔχουσιν τὰς γυναῖκας, οἱ δὲ Ἕλληνες τουναντίον. Οἱ Κύλικες ἐκαυχῶντο ἐπὶ ληστείᾳ, ἥτις παρ' ἄλλοις ἔθνεσιν βαρέως τιμωρεῖται. Θεοὺς δὲ ἄλλοι ἄλλους δέχονται· θάπτουσι δὲ Αἰγύπτιοι μὲν ταριχεύοντες, Ῥωμαῖοι δὲ καίοντες, Παῖονες δὲ εἰς τὰς λίμνας ῥιπτόντες. Ὅθεν ἐρεκτέον περὶ τοῦ ἀληθοῦς.

Ἐκτος ὁ παρὰ τὰς μίξεις καὶ τὰς κοινωνίας· διότι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ οὐδὲν ἀμιγές μετ' ἄλλου τινός φαίνεται ἀλλὰ πάντοτε σὺν ἀέρι ἢ φωτὶ, σὺν ὑγρῷ ἢ στερεῷ, σὺν θερμότητι ἢ ψυχρότητι, σὺν κινήσει ἢ ἀναθυμιάσεσιν ἢ ἄλλαις δυνάμεσιν. Ἡ πορφύρα π. γ. διάφορον ὑποφαίνει χρῶμα ἐν Ἡλίῳ

καὶ σελήνη καὶ λύχνω· καὶ τὸ χρῶμα τῶν ἀνθρώπων ἄλλο πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἄλλο πρὸς βορρᾶν καὶ δύσιν· ὁ δὲ λίθος ἐστὶ βαρύτερος ἐν αἰέρι ἢ ἐν ὕδατι.

Ἐβδόμος ὁ παρὰ τὰς ἀποστάσεις καὶ ποιὰς θέσεις καὶ τοὺς τόπους καὶ τὰ ἐν τοῖς τόποις. Τὰ μεγάλα νομιζόμενα μικρὰ φαίνονται, τὰ τετράγωνα στρογγύλα, τὰ ὀμαλὰ ἐξοχὰς ἔχοντα, τὰ ὀρθὰ κεκλασμένα, τὰ ὠχρὰ ἑτερόχροα. Ὁ ἥλιος ἕνεκα τῆς μεγάλῃς ἀποστάσεως φαίνεται μικρὸς, καὶ τὰ ὄρη πόρρωθεν φαίνονται ἀεροειδῆ καὶ λεῖα, ἐγγύθεν δὲ τραχέα. Προσέτι ὁ ἥλιος ἀνατέλλων μὲν ἄλλοις, μεσουρανῶν δὲ ἄλλοις φαίνεται. Καὶ ἡ εἰκὼν διάφορος φαίνεται παρὰ τὴν ποιὰν θέσιν· καὶ ὁ τῆς περιστερᾶς δὲ τράχηλος δὲν διεξέφυγε τὴν ὀξυδερκειαν τοῦ Πυρρῶνος, ὅτι ποικίλος τὸ χρῶμα φαίνεται παρὰ τὴν στροφὴν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀδύνατον νὰ κατανοήσῃ τις ταῦτα εὐρισκόμενος ἐκτὸς θέσεων καὶ τάπων, ἀναγκαίως πρέπει ν' ἀγνοῇ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καὶ νὰ ἐπέχη.

Ὁγδοὺς ὁ παρὰ τὰς ποσότητας τῶν πραγμάτων ἢ θερμότητος ἢ ψυχρότητος, ἢ ταχύτητος καὶ βραδύτητος, ἢ ὠχρότητος καὶ ἑτεροχροότητος. Ὁ οἶνος μέτριος μὲν λαμβανόμενος ῥώννυσι τὸ σῶμα, πλείων δὲ παρὰ φύσιν αὐτὸ ὁμοίως καὶ ἡ τροφή καὶ τὰ ὅμοια.

Ἐννατὸς ὁ παρὰ τὰς συνεχεῖς ἢ σπανίας ἐγκυρήσεις· διότι οἱ συνεχεῖς σεισμοὶ οὐδένα ἐμπαινοῦσι θαυμασμόν, οὐδ' ὁ ἥλιος ἐκπλήττει ὡς καθ' ἡμέραν ὁρώμενος, ἐν ᾧ πᾶν σπάνιον μᾶς ἐκθαμβοῖ.

Δέκατος ὁ παρὰ τὴν πρὸς ἀλλήλα ἀναφορὰν· ὡς τὸ κοῦφον παρὰ τὸ βαρὺ, τὸ ἰσχυρὸν παρὰ τὸ ἀσθενές, τὸ μείζον παρὰ τὸ ἔλαττον, τὸ ἄνω παρὰ τῷ κάτω. Τὸ δεξιὸν φύσιν μὲν οὐκ ἐστὶ δεξιόν, κατὰ δὲ τὴν ὥς πρὸς τὸ ἕτερον σχέσιν νοεῖται· διότι μεταθεθέντος ἐκείνου, δὲν λέγεται πλέον δεξιόν. Ὁμοίως καὶ ὁ πατήρ καὶ ὁ ἀδελφὸς νοεῖται ὡς πρὸς τι, καὶ ἡ ἡμέρα ὡς πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πάντα ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν. Ἀγνωστα λοιπὸν τὰ πρὸς τι ὡς καθ' ἑαυτά· διὸ ἐφεκτέον.

Οἱ δέκα οὗτοι τρόποι παρεδόθησαν τοῖς νεωτέροις ὑπὸ τοῦ Πυρρῶνος καὶ τῶν ἀρ-

χαιοτέρων σκεπτικῶν, οἵτινες ἐπιδεικνύοντες οὕτω τὴν ἀσυμφωνίαν τῶν φαινομένων καὶ νοουμένων ἐφαίνοντο παραινούντες τὴν ταραχώδη τότε κοινωνίαν εἰς τὴν περὶ πάντων ἐποχὴν, δι' ἧς ἔμελλον νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν ἀταραξίαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν· διότι πᾶς ἀναζητῶν τὴν κατανόησιν τῶν ἀκατανοήτων καὶ ποθὼν δογματικὴν αὐτῶν λύσιν νὰ κατασκευάσῃ μελαγχολᾷ, παρὰδοξολογεῖ πολλάκις καὶ τυραννεῖται σκεπτόμενος πῶς νὰ ἀναιρέσῃ τῶν ἀντιδοξούντων τὰ ἐπιχειρήματα· ἐν ᾧ ὁ ἀληθὴς Πυρρῶνιος αἰωνίως ἀπαθὴς καὶ ἡρεμὸς οὔτε εἰς τὴν λύπην οὔτε εἰς τὴν ἡδονὴν ἀναισθητῶν δέχεται ἀμφοτέρας ἐν ἡρεμίᾳ ψυχῆς· διότι, ὡς ὀρθῶς ἐρρήθη (1), ὅταν ὁ νοῦς ἀμφιβάλλῃ, ἡ καρδιά εἶνε πάντοτε ἀδιάφορος.

Ἄλλ' οἱ δέκα οὗτοι τρόποι δύνανται νὰ ἀναχθῶσι εἰς τρεῖς, τὸν ἀπὸ τοῦ κρίνοντος, τὸν ἀπὸ τοῦ κρινομένου καὶ τὸν ἐξ ἀμφοῖν· διότι πάντα τὰ ἐν τοῖς δέκα τρόποις μνημονευόμενα παρδείγματα ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ ἀσυμφωνία τῶν φαινομένων καὶ νοουμένων προέρχεται εἴτε ὡς ἐκ τοῦ ὑποκειμένου, εἴτε ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου, εἴτε καὶ ἐξ ἀμφοτέρων συνάμα. Καὶ πάλιν οἱ τρεῖς οὗτοι ἀνάγονται εἰς τὸν πρὸς τι, ὅστις ἐστὶν ὁ γενικιώτατος τῶν τρόπων· διότι πάντα τὰ πράγματα ὑπάρχουσι πρὸς τι, ἀγνοοῦντες δὲ, τίνα εἰσὶ ταῦτα ἀπολύτως καὶ ὡς πρὸς τὴν φύσιν αὐτῶν, ἀναγκαίως ἐφεκτέον.

Ὅπως δὲ ποικιλώτερον, κατὰ Σέξτον, ἐλέγχωσι τὴν τῶν δογματικῶν προπέτειαν, εἰς τοὺς δέκα ἐκείνους τρόπους οἱ περὶ τὸν Ἀγρίππαν νεώτεροι Πυρρῶνιοι ἑτέρους πέντε παρεισάγουσι.

A) Τὸν ἀπὸ τῆς διαφωνίας. Οὐδὲν ζήτημα διατείνονται οἱ περὶ τὸν Ἀγρίππαν, λύεται ὁμοιομόρφως ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἀλλ' οὔτε αἱ αὐταὶ ιδέαι περὶ τῶν αὐτῶν ἐπικρατοῦσι παρὰ διαφόροις λαοῖς, ἐκ τούτου διαφωνία καὶ ταραχὴ μεγίστη ἐγείρεται ἐπὶ ἐκάστου ἐρωτήματος.

B). Τὸν διὰ διλήλων· διότι πρὸς βεβαίωσιν τοῦ ζητουμένου ἀνάγκη ἀποδείξεως,

(1) Dict. des sciences philosophiques v. Pyrron.

ἀλλ' ἵνα ὑπάρξῃ ἀπόδειξις, ἀνάγκη κριτηρίου· καὶ πάλιν ἡ ὑπαρξίς κριτηρίου χρήζει ἀποδείξεως· ὅθεν ἐκάτερα ἀναπεμπόμενα ἐπ' ἀλλήλα διατελοῦσιν ἀκατάληπτα. Οὕτως οἱ Πυρρώνιοι ἀνῆρουν πᾶσαν ἀπόδειξιν, ἀναιρουμένης δὲ τῆς ἀποδείξεως, ἀδύνατον νὰ κατανοηθῇ ἡ ὑπόστασις τῶν ἀδήλων πραγμάτων· διότι τὸ ζήτημα δὲν πρόκειται περὶ τοῦ πῶς φαίνονται ταῦτα ἀλλὰ πῶς ὑφίστανται.

Γ). Τὸν εἰς ἄπειρον ἐκβάλλοντα· διότι τὸ ζητούμενον, ὅπως βεβαιωθῇ, δεόν νὰ λάβῃ τὴν πίστιν παρ' ἐτέρου, ἀλλὰ καὶ τοῦτο χρήζει τῆς δι' ἐτέρου πίστεως καὶ οὕτως εἰς ἄπειρον. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου πάλιν ἀνῆρείτο ἡ ἀπόδειξις· διότι πᾶσα ἀπόδειξις, ἔλεγεν ὁ Ἀγρίππας, ἢ ἐξ ἀποδεδειγμένων πραγμάτων σύγκειται ἢ ἐξ ἀναποδείκτων· εἰ μὲν ἐξ ἀποδεδειγμένων, καὶ ἐκεῖνα χρήζουσιν ἀποδείξεως, καὶ ἐντεῦθεν ἄγομεν εἰς τὸ ἄπειρον, εἰ δὲ ἐξ ἀναποδείκτων, καὶ τὸ ὅλον ἀναπόδεικτον, καί τοι ἐνός μόνου διασταζομένου. Εἰς δὲ τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν Δογματικῶν, ὅτι ὑπάρχουσι τινα πράγματα μηδεμιᾶς ἀποδείξεως δεόμενα, ἀπῆντων οἱ Πυρρώνιοι ὅτι πολὺ τοὺς θαυμάζουσι, διότι ταῦτα ἰδίως χρήζουσιν ἀποδείξεως, καθ' ὅσον ἐκ τούτων συνάγονται πολλὰ μετὰ ταῦτα· ὅτι λοιπὸν τέσσαρά εἰσι τὰ στοιχεῖα δὲν ἀποδείκνυται ἐκ τοῦ τέσσαρα εἶναι τὰ στοιχεῖα. Ἀλλὰ καὶ τὸ κριτήριον ἀνῆρουν οἱ θαυμάσιοι τοῦ Πυρρώνος μαθηταί. Τὸ κριτήριον, ἔλεγον, ἢ κέκριται ἢ ἄκριτόν ἐστιν· εἰ μὲν ἄκριτον, οὐδεμίαν πίστιν πρέπει νὰ δίδωμεν εἰς τὰ κατ' αὐτὸ ἀληθῆ ἢ ψευδῆ· εἰ δὲ κέκριται, τότε γίνεται ἐν τῶν κατὰ μέρος κρινομένων, καὶ οὕτως ἀγόμεθα εἰς ἄπειρον. Προσέτι τινὲς μὲν κριτήριον λέγουσι τὸν ἄνθρωπον, ἄλλοι τὰς αἰσθήσεις, ἄλλοι τὸν λόγον καὶ ἄλλοι τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος διαφωνεῖται καὶ πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, ὡς ἀποδείκνυται ἐκ τῶν ποικίλων νομοθεσιῶν καὶ ἐθίμων· αἱ αἰσθήσεις ψεύδονται, ὁ λόγος εἶνε διάφωνος, ἡ δὲ καταληπτικὴ φαντασία ὑπὸ νοῦ κέκριται καὶ ὁ νοῦς ποικίλως τρέπεται· λοιπὸν ἄγνωστον τὸ κριτήριον, ἄγνωστος καὶ ἡ ἀλήθεια.

Δ). Τὸν ἐξ ὑποθέσεως. Εἶνε ὅλως μάταιον, ἔλεγον, νὰ ὑποθέτῃ τις πράγματα τινα

ὡς ἀληθῆ· διότι καὶ αὐταὶ αἱ ἀλήθειαι ἀνατρέπονται, ὅταν τις ὑποθέσῃ τὸ ἐναντίον. Ὁ Τίμων πολεμήσας τὴν θεωρίαν τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ τῆς ἐν χρόνῳ κινήσεως, ὡς βεβαίῳ ὁ Σέξτος ἐν τῷ πρὸς δογματικούς (Ι'. 197), ἐκήρυττεν εὐήθεις τοὺς δογματικούς ὡς τὰ πάντα ἐξάγοντας ἐξ ὑποθέσεως καὶ ἔθεσεν ὡς ζήτημα εἰ ἐξ ὑποθέσεως τι ληπτέον, δι' οὗ ἀπεδείκνυνεν ὅτι πάντα τὰ ἀξιώματα εἰσιν ὑποθέσεις.

Ε). Τὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τι· περὶ τούτου εἴρηται ἤδη. Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν ὅτι τὸν τρόπον τοῦτον πρῶτος ὁ Πρωταγόρας ὑπέδειξεν· ἐκ τούτου δὲ τινες εἵκασαν ὅτι αἱ τοῦ Πρωταγόρα τοῦ διακεκριμένου τούτου σοφιστοῦ διδασκαλῖαι κατ' οὐδὲν διαφέρουσι τῆς τοῦ Πυρρώνος φιλοσοφίας. Ἀλλὰ προδήλως καταφαίνεται ἡ διαφορὰ, ἐὰν ὀλίγα παραθέσωμεν ἀξιώματα τοῦ σοφιστοῦ τούτου, τὸν ὁποῖον καὶ ὁ θεϊότατος Πλάτων ἱκανῶς ἐτίμα καὶ ἐπήνει. Ὁ Πρωταγόρας ἔλεγεν ὅτι πάντων χρημάτων μέτρον ὁ ἄνθρωπος, τῶν μὲν ὄντων ὡς ἔστι, τῶν δὲ οὐκ ὄντων ὡς οὐκ ἔστι· διὰ τοῦ ἀξιώματος τούτου κριτήριον τῶν ὄντων θεωρεῖται ὁ ἄνθρωπος, ἐν ᾧ περὶ τούτου οἱ σκεπτικοὶ ἐξακολουθοῦντες τὰς ἐρεῦνας αὐτῶν ἐπέχουσι. Δογματικῶς ἔτι ἀποφαίνεται λέγων α τὴν ὕλην βευστὴν εἶναι, βεούσης δὲ αὐτῆς συνεχῶς προσθέσεις ἀντὶ τῶν ἀποφορήσεων γίνεσθαι καὶ τὰς αἰσθήσεις μετακοσμεῖσθαι τι καὶ ἀλλοιοῦσθαι παρὰ τε ἡλικίας καὶ παρὰ τὰς ἄλλας κατασκευὰς τῶν σωμάτων· ἐν δὲ τῇ ὕλῃ διατείνεται ὅτι ὑπόκεινται οἱ λόγοι πάντων τῶν φαινομένων· ἀλλὰ ταῦτα πάντα δογματικῶς ἐκφέρονται, ἐν ᾧ ἀδήλὰ εἰσι καὶ ἐπομένως ἐφεκτά.

Διὰ τοιούτων καὶ ἐτέρων παραπλησίων ἐπιχειρημάτων κατεγίνοντο οἱ Πυρρώνιοι νὰ ἀναιρῶσι τὸ σημεῖον, τὴν μάθησιν, τὴν κίνησιν, τὸ αἶτιον καὶ ἐν γένει πάντα τὰ δόγματα ὅλων τῶν λοιπῶν φιλοσοφικῶν αἵρέσεων, τὰ πάντα ἀνατρέποντες, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν οἰκοδομοῦντες. Ὁ Πύρρων φαίνεται διὰ τὴν ἐνυπάρχουσαν σύγχυσιν τῶν γλωσσῶν ἀπελπισθεὶς ἠθέλησε νὰ κηρύξῃ ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει ἀληθές καὶ ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ὀφείλει νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἐξακολουθῇ σκεπτόμενον μέχρις οὗ εὖρη τὰ ἀληθῆ. Κατὰ

τοῦτο δὲ διέφερε πολὺ τῶν ὁπαδῶν τῆς νέας Ἀκαδημίας· διότι οὗτοι μὲν διαβεβαιώσι περὶ τῶν πραγμάτων ὡς ἀκαταλήπτων, ὁ δὲ Πύρρων ἔλεγεν ὅτι τῶρα οὐδὲν γινώσκει περὶ τῶν πραγμάτων ὡς ἐξακολουθῶν σκεπτόμενος, ἀλλ' ὅτι ἐνδέχεται καὶ νὰ καταληφθῶσι τινὰ ἐκ τῶν ἤδη ἀκαταλήπτων. Ἐπειτα οἱ Ἀκαδημιακοὶ οὗτοι ἔλεγον τῶν ἐντυπώσεων τινὰς μὲν πιθανὰς, τινὰς δὲ ἀπιθάνους καὶ ὅτι πιθανόν ἐστι μάλλον ὁ λέγουσιν εἶναι ἀγαθὸν ὑπάρχειν ἢ τὸ ἐναντίον, ἐν ᾧ ὁ Πύρρων συνεπῶς πρὸς τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τῆς αἰρέσεως αὐτοῦ ἐξ ἴσου πιθανὰς προσηγόρευε τὰς ἐντυπώσεις καὶ οὐδὲν ἔφασκεν οὔτε καλὸν οὔτε αἰσχρὸν, οὔτε δίκαιον οὔτε ἀδίκον, καὶ ὁμοίως ἐπὶ πάντων μηδὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, νόμῳ δὲ καὶ ἔθει πάντα τοὺς ἀνθρώπους πράττειν. Ταῦτα δὲ ἀπεδείκνυε διὰ τὴν ἰσοσθένειαν τῶν λόγων.

Ἐντεῦθεν καταφαίνεται ὅτι τὸ ἠθικὸν τέλος τῆς τοῦ Πύρρωνος αἰρέσεως θὲν καταλήγει εἰς ἀξίωμα λογικὸν ἀλλ' εἶνε ἐστερημένον πάσης ἀληθείας. Πολλοὶ δὲ ἐκ τούτου ἐξωμοίωσαν τοὺς Πυρρωναίους πρὸς τοὺς Σοφιστάς, ἐν ᾧ εὐχερῶς δύναται τις νὰ διακρίνη τὸ ἀτοπον τῆς τοιαύτης ἐξομοιώσεως προσέχων εἰς τὴν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ δόγματα ἀμφοτέρων. Οἱ Σοφισταὶ οἱ περὶ τὰς δυνάμεις τῶν λόγων πολυπραγμονοῦντες καὶ τοὺς νέους διαφθείροντες οὐδὲν κυρίως κατὰ βάθος ἐπίστευον, τὴν δὲ φιλοσοφίαν αἰσχρῶς ἐκαπηλεύοντο· ἀλλ' ὁ Πύρρων καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἄνδρες σοφaroί, σκεπτικοὶ καὶ χρηστοθήεις ἐξυπνέουν τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν, καὶ περ περὶ πάντων ἢ περὶ μόνων τῶν ἀδήλων ἐπέχοντες. Οἱ Σοφισταὶ δεινότηται ὄντες περὶ τὴν διαλεκτικὴν ἐγαυρίων, ὅτε ἔπειθον τὸ πλῆθος τῶν χαιρόντων ἀκροατῶν, ὅτι δύνανται νὰ θέσωσι καὶ νὰ ἄρῃσι τὴν αὐτὴν ἐννοιαν· πολλάκις δὲ καὶ τὰς ἀρνήσεις αὐτῶν ἠρνοῦντο, ὥστε ἀνέτρεπον μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας καὶ τὰ προαποδειχθέντα. Μητροδωρὸς ὁ Χίος ἀποφθεγματικῶς ἔλεγεν, ὅτι οὐδὲν τις δύναται εἰδέναι καὶ τὸ εἰδέναι δὲ τὸ μηδὲν θύνασθαι εἰδέναι ἀδύνατον· ἀλλὰ πάντα ταῦτα στεροῦνται σπουδαιότητος καὶ ἀποτελοῦσι παραδοξολογίας, εἰς ἃς οὐδεὶς εὐσυνειδήτως

δύναται νὰ ἐμπέτη· ταῦτα ἐννοῶν εἶπέ ποτε ὁ Pascal « la nature soutient la raison impuissante et l'empêche d'extravaguer jusqu'à ce point ». Διὰ τοῦτο τοὺς Πυρρωναίους ἐσέβοντο πάντες καὶ ἐτίμων· ὁ Πύρρων π. χ. ἐν Ἡλιδι ἔλαβε τὸ περιζήτητον ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως καὶ κατ' εἰσηγήσιν αὐτοῦ ἡ πόλις ἐψηφίσατο ἀτέλειαν διὰ πάντας τοὺς φιλοσόφους· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τιμῶντες τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐπολιτογράφησαν αὐτόν· διότι οἱ ἐν Ἀθήναις πολιτογράφησις τοιαύτην τιμὴν παρείχεν, ὥστε καὶ πολλοὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ κρατίστων καὶ αὐτοκράτορες πολλάκις, ὡς ὁ Ἀδριανὸς, ἐζήλουν τὸν τίτλον τοῦ πολίτου Ἀθηναίου. Τὸναντίον τῶν Σοφιστῶν ἡ ἀγυρτεία καταδηλοτέρα ἐδεικνύετο ὡσημέραι καὶ οἱ Ῥωμαῖοι δικαίως ἐξέβαλον αὐτοὺς τῆς Ῥώμης ὡς διαφθείροντας τοὺς νέους.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΩΣ.

(Ἴδε φυλλ. Β').

Ἐξήλθομεν τοῦ ναοῦ.

— Ἰδού! Οὗτος ὁ τάφος, εἶπε δεικνύων μοι τάφον ὀλίγα βήματα τοῦ ναοῦ ἀπέχοντα, μεμονωμένον καὶ κεκαλυμμένον ἐντελῶς σχεδὸν ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων, εἶναι τοῦ μεγαλειτέρου πολιτικοῦ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, εἶναι τοῦ Ἰωάννου Κωλέττου. Ὅσης ἐνεργείας στάδιον διέτρεξεν οὗτος ἐν τῷ πολιτικῷ κόσμῳ, περισσοτέρας ἀναντιρρήτως διέτρεξεν ὁ πατήρ μου ἐν τῷ στρατιωτικῷ, διότι καθ' ὅλην τὴν ἐπανάστασιν ἐμάχετο ἀπωλέσας παρὰ τὸ πλεονὸν αὐτοῦ καὶ τὸν ἕτερον ἀδελφόν του· ὅτε δὲ τὰ πράγματα καθησύχασαν ἀπεσύρθη ἔχων περιουσίαν μικράν, χρηματικὴν ὁμῶς, τὸ πλεῖστον τῆς ὁποίας διέθεσεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀγοράσας ἀρκετὴν ἑκτασιν γαιῶν ἐν Ἀθήναις, ἧτις μετὰ τινὰ ἔτη μεταβλήθέντων